

ISSN 2221-9331

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ЖУРНАЛ

Том 43

ХАРКІВ
2022

Головний редактор Леонід Мачулін

*Редакція не веде полеміку на сторінках видання.
Листування з читачами на розсуд редакції.
Рукописи не рецензуються та не повертаються.*

Адреса для листування:
e-mail: editor2016@ukr.net

Поточний номер та архів видання розміщено на сайті за адресою:
<http://knigoizdat.org.ua/>

Від редактора
Публіцистична лірика часів
війни з рашистами

Мій друг, художник Сергій Пущенко багато місяців провів на «передку». Спочатку в АТО, потім в ООС. Він написав там маслом багато картин і більше сотні портретів наших воїнів, зробив багато фотографій їхнього буденного і бойового життя, підготував і видав дві книги – свідчення мужності і незламності українців. Майже всі наші зустрічі в Харкові протягом восьми років закінчувалися його сумним вироком: «Ох, друже, буде війна... Війна обов'язково буде...»

Так, багато хто з нас знав, що ЦЕ буде. І ніхто, окрім Збройних Сил, не був до неї готовий. Ніби своїм небажанням пускати війну на нашу землю ми могли її зупинити... Це був такий собі колективний ментальний спротив, який відбувався майже вісім років.

Перші години, перші дні й тижні були страшними не тільки звірячим бомбардуванням мирних домівок, вбивством мирних людей і гвалтуванням українських жінок. Страшно ставало вже від самої думки, що «таки-так, війна почалась».

Однак вже за тиждень-другий після 24-го лютого, коли дороги зі сходу на захід країни і далі, за кордон, перетворились на безкінечну чергу «від війни подалі», я побачив перші ознаки неминучої поразки ворога і нашої перемоги. Це було справжнім дивом, але спочатку я навіть не звернув уваги на це явище. І тільки коли побачив п'ятий чи вже десятий вірш – причому не одразу від професійних поетів – подумав: починається! Потім звернув увагу на неймовірний факт: протягом цих тижнів не почув у ЗМІ і в соцмережах традиційних претензій до влади.

Водночас політики закрили свої словесні баталії і одяглись у камуфляж. Тоді до мене дійшло: народ, армія і влада єдині! Нас не здолати, через які б страждання Україні не прийшлося пройти...

Ця надія надихнула мене зібрати і видати вірші першого місяця війни. У збірці, що перед вами, всі вірші написані з 24 лютого до 25 березня. За винятком пророчої поезії Ліни Костенко. Майже всі з них надіслані авторами, тільки декілька віршів знайдено мною в мережі. Зважаючи на воєнний час, відомості про авторів мінімальні: хтось не хотів вказувати місто, хтось професію, а дехто – те й інше. Після Перемоги – розберемося!

Добірка цікава не лише географією (ми друкуємо 90 авторів з п'яти країн!), а ще й поетичним спектром: вимушене переселення, розбомблені міста та села, любов і страждання, помста за рідних, за дітей, за зруйновані лікарні та школи, молитви й прокляття, війна і надія, точніше – впевненість у нашій перемозі. Емоції б'ють через край, всі почуття – назовні, немає заборонених тем. І цей фонтан творчої енергії настільки переконує в незламності українського народу, в нашій неминучій перемозі над ворогом, що навіть подумалось: збірку слід прочитати ворогу – вона його може зупинити! Так, слово не тільки стріляє, слово не тільки вбиває, воно може й зупинити людину, яка вимушено опинилася на злочинному шляху!

... Харків'янин Сергій Пущенко загинув на п'ятий день війни в місті Васильків, під Києвом у бою з російською диверсійною групою, яка хотіла прорватися у шкільний підвал із мирними людьми. Друже, ти, як людина творча, був би задоволений цією добіркою. Вона – свідчення про незламний дух українців.

Ольга Тарасова*Перекинутий всесвіт*

Ми не знаєм, яка нині дата,
Дні рахуємо днями війни.
Ми всі разом! Нас дуже багато!
З нами Бог і надія весни.

Серце рветься від гніву і люті
За зруйновані села й міста.
Всі народи сьогодні прикуті
До країни, де правда свята.

Наша армія, мова і віра
Світять нам в непроникній імлі.
Молитвами уславимо щиро
Перемогу добра на Землі!

І думок пульсуватиме стрекіт
Серед тих молитов при свічах,
Як тремтів перекинутий Всесвіт
У сирітських дитячих очах.

Марія Зубрій*Тримаймося!*

Тримаймося! За сонце і за небо!
Тримаймося – за квіти і траву.
... Повторюй мантру – хочу, можу, треба!..
Я дихаю, а значить – я живу!

Тримаймося!.. Пошли снаги нам, Боже!
Всім миром побороти сили злі.
Ми віримо, що правда переможе,
На нашій вільній і святій землі!

Олег Перегон

Харьков

Я не знаю, кому от этого весело,
Но Харьков крошат в кровавое месиво,
Нацисты-рашисты бомбят дни и ночи, –
Завидуют городу нашему очень.
Он хвастался роскошью зданий Сумской,
Он был уникальный, один был такой:
Музеи, театры, дворцы, галереи,
Просторные площади, скверы, аллеи,
Богатый, успешный, веселый, родной,
Свободный, бесстрашный, всегда молодой.
Здесь чтили и чтят всегда силу закона,
Живет же у нас полтора миллиона.
Всегда принимал он гостей миллионы –
Студентов, туристов, артистов, ученых.
Здесь много стоит православных церквей,
Есть кирхи, костелы, и каждый еврей,
Желающий встретить великого Бога –
Приедет к нам в Харьков, где есть синагога,
Одна из крупнейших на целой планете,
Буддийская ступа, молельни, мечети –
Здесь есть почитатели разных богов,
Что делят друг с другом и хлеб свой, и кров.
И вдруг иноземцы решили иначе,
Поставили летчикам бое-задачи,
И бомбы прислали, и сотни ракет,
Свести они город решили на нет.
Бомбили дома и больницы бомбили,
Взрывали нам рынки и автомобили,
В мишень превратились трудяга-Рогань,
Основа, Безлюдовка, в раннюю рань

Услышали люди здесь взрывы впервые, –
Враг бил Пятихатки. Как в сороковые,
Расстреливал «скорые» подлый москвин,
Лупил Москалевку до жутких руин,
Найдем обязательно мы офицеров,
Которые били Дворец Пионеров,
Там тыщи детей веселились, играли –
Увы, это здание мы потеряли...
Их много у нас, безвозвратных потерь –
Но город стоит, и живой он теперь.
Разбитые градами в крошку и грязь –
Уже восстановлены свет, вода, связь.
Хоть как ни бомбят город Харьков уроды –
Мусоровозы вывозят отходы,
Назло всем бомбежкам, обстрелам назло
Сорока всю себе строит гнездо,
На совесть старается, трудится птица –
А значит, должно у нее получиться.
Мы – Харькова песни один лишь куплет,
Который пока до конца не допет,
За нами – другие куплеты, я верю,
Отстроим, вернем и восполним потерю,
Рашистов поганых прогоним под зад –
Забудет наш Харьков про бомбы и ад,
И снова музеи, театры, дворцы
Отстроят, отладят, откроют творцы,
Проспекты широкие вновь расцветут,
И будет красиво, и будет уют,
Вернутся студенты, вернутся туристы,
И будет у нас замечательно чисто,
Сороки опять принесут нам птенцов,
Дворец Пионеров обучит юнцов,
Мы с танком английским, что возле музея –
Российский поставим, ничуть не робея,

Пусть дети вылазят на этот трофей,
Им, детям, он явно намного нужней.
Зачистим следы мы от бомб и ракет,
Вернется на улицы вывесок свет,
Но требую я – не прошу, не молю,
Чтоб мысль воплотили мы в жизни мою:
Оставить в руинах один только дом,
Не красить, не мазать пожизненно в нем,
Чтоб в вечности помнили наши потомки,
Как били по Харькову эти подонки,
Чтоб слезы пролитые, слезы и кровь,
Не проливались тут, в Харькове, вновь.
И даже спустя очень много веков,
Наш Харьков себя защитит был готов,
И помнил, что правда тверда и едина:
Наш Харьков – не сам, с нами – вся Украина

15.03.2022.

Мила Машнова

Убегаю, сбегаю, как крыса, бегу

Убегаю, сбегаю, как крыса, бегу
С корабля под названием Ха...
Я сломалась, страна, я согнулась в дугу,
Не могу смерчеград выдыхать.

Я оставила сердце в ладонях твоих,
В материнских прощальных слезах...
Кто я, родина? Трус? Эмигрант или псих?
Даже ты мне не можешь сказать!

Не обнимет меня ни Берлин, ни Париж,
И беглянку зачем обнимать?
Харьков, милый! Надеюсь, меня ты простишь,
Как прощает, любя, только Мать.

Я, отныне, публично бездомный поэт,
У меня ни кола, ни двора...
За душой – ничего: ни камней, ни конфет,
В хрупкой клетке зияет дыра.

Знай и помни, что я покидала тебя,
Испытав все позоры подряд.
Нет страшней ничего, когда город бомбят,
...и бомбят...и бомбят...и бомбят...

09.03.2022.

Валерія Сєрова*Збираю валізку*

Збираю валізку. В повітрі тривожно.
Та що туди дійсно вміститися може?!
Маленька аптечка, якась одежина,
Рушник, сірники, сухарі й цибулина...
За зборами стежить улюблена киця.
Для неї в валізі не вистачить місця.
Також не вкладається віра в майбутнє.
Лиш розпач і страх в тій валізі присутній!
Я все викладаю. Збираю по новій.
Старі фотографії, їжа котові...
Варення із яблук, що з власного саду...
Свідоцтво на землю – для доні на спадок...
Та власну домівку в валізу не втисну...
І рідную землю не втиснути, звісно...
Лише щось на згадку... Лише щось вагоме...
Валіза готова. Лишаюся вдома.

06.03.22.

В'ячеслав Романовський*Ізюме мій*

Ізюме мій, розстріляний рашистом,
Розбомблений, в руїнах і золі,
Із літ дитячих був найкращим містом
На Слобожані – батьківській землі.
Форпостом здавна відбивав навали
Настирливих і ненаситних зайд.
Тебе за мужність завжди цінували,
Любили й люблять, знай, Ізюме, знай!
Яка страшна сьогодні твоя рана,
Але козацький дух живе, живе!
А підлий «мір» кацапського тирана
Не звав ніхто й повік не позове.
Воскреснеш, наче фенікс з попелища,
Ізюме мій, над Сіверським Дінцем.
А той снаряд, що над тобою свище,
І біль смертей – хай ворогу кінцем
Пекельним стане повсякчас і нині
На рідній волелюбній Україні...

21.03.2022.

Андрей Грязов
Гостомель – Киев

В прошлое дверь закройся, сим-сим,
Настоящее рвется на части.
В Гостомеле мальчик живет Серафим.
В Киеве девочка Настя.
Смерть – это жизнь с другого конца,
как танк её развернули,
И уже не любовь разрывает сердца, –
вражья пуля.
Разве черный тиран никого не любил?
Ты весь мир загрызешь ради власти?
В подвале зубы сцепил Серафим,
В пол вжимается Настя.
Здесь, у ставка, играли вдвоем,
На улице тихой и светлой...
Здесь, где железо сейчас с огнем
Мир накрывает пеплом.
Градов ревуций смертельный каскад,
Словно эхом советским...
Здесь, где цветущий Бучанский сад
Кладбищем стал вселенским.
Но судно вражье село на мель,
Ад не бывает раем.
Мир спасает сейчас Гостомель.
Гостомель Киев спасает.

Глубже под землю, Боже, спаси!
Словно хоббиты Шира...
Воля твоя на небеси,
Дай же им хлеба и мира.
Люди, уже опровергнуть нельзя
На крови взошедшую Истину.
Украина смотрит Богу в глаза
Безмолвно и пристально.

*Р. С. Мир людей спасет незатейливый гимн
Послевоенного счастья,
Мальчик по имени Серафим,
Девочка – Настя.*

08.03.2022.

Руслан Мисник*Темний вечір ліг на плечі*

Темний вечір ліг на плечі...
Нічка шкутильгає...
Перед образом старенька
«Отче наш» читає...
Потім прощення просила –
Свічку запалила.
Та здоров'я у Господа
Для сім'ї молила.
Всіх згадала,
Не забула і за ту людину,
Що день і ніч захищає
Нашу Україну!
Помолімся, люди добрі,
За тих, що воюють,
Що у мерзлому окопі
Днюють і ночують...
Хай їх Ангели небесні
Всіх оберігають!
Мати Божа із Господом
Від кулі спасають!

Галина Пашкова*Февральский снег с проплешинами рыжими*

Февральский снег с проплешинами рыжими
И чёрными – в купелях ледяных...
Мы выживем, мы непременно выживем.
У нас всего два шага до весны.

Вот снова грохот. В этот раз чуть ближе он.
Но мыслью общей головы полны:
Мы выживем, мы безусловно выживем.
Совсем чуть-чуть осталось до весны.

Пускай бедою наши души выжжены,
Но в них любовь хранится про запас.
Мы вместе! И поэтому мы выживем!
Всего лишь миг какой-то нам до нас!

26.02.2022.

Василий Воргуль*Снег во время войны*

Черно вокруг. Черны все вести.
Все почернели небеса.
Хватить бы эдак граммов двести,
Вошли бы в душу чудеса.

И тут же, словно по заказу,
Снежище ночью повалил.
Уму светло, приятно глазу –
Снег даже мысли обелил.

И подсознание засветилось,
Притормозил обстрелы враг,
И сердце радостно забилося:
Противник поднял белый флаг!

О, снег! Ты белая надежда,
Ты неба мирного привет.
Пускай нам снежная одежда
Приносит Риз Христовых свет.

Пусть будем снега мы достойны,
Который выпал нам в кредит.
Под снегом пусть остынут войны,
И враг безумье охладит.

04.03.2022.

Алина Рейнгард

Розумієте, я не хочу війни

розумієте, я не хочу війни –
прагну миру.
и хранят, хранят от зла мои сны
дом, квартиру...

очень многое я сохранить могу –
но не совесть,
як її забули, сумну таку,
в чистім полі.

кажуть люди: усі вони вороги нам!
бити будем!
и с другой стороны – шум такой же и гам.
если б людям

хоть немного совести и души,
боли полной –
може, ти би, друже, і не спішив
до безодні.

там безодня, де не любов,
а ненависть.
вряд ли сможет какой-то бог
всё исправить...

но всё так же хранит вас моя любовь:
те, кто предал
те життя, де не б'ють, де не лине зло
в синє небо.

я не здам вас ненависті. я любить
буду тих та інших.
говорят, надо правды серьёзный вид
выбирать нам нынче?

говорят: поскорее определись!
с нами – или с ними?!
я заплющу очі свої на мить.
я тримаю зливу.

ви це бачите вперше? я так – живу.
все життя крізь сльози.
ну а вы задаёте, как наяву,
смешные вопросы...

ненавидят – а я... а я просто сплю.
сны – они конечны...
і, звичайно, так само усіх люблю.
может, й недоречно.

розумієте, я не хочу війни –
миру прагну.
только снова окна затемнены,
сшиты раны.

всё равно ненавидеть вас не смогу.
это – кодекс...
знов дивлюся сон. і в любов свою
поринаю просто.

і нікуди звідси я не піду –
задурні ці ігри...
понимаете, я не хочу войну.
только – мира.

Аріна Painkiller

Я тобі сьогодні пишу листа

Я тобі сьогодні пишу листа.
Розливає ніч на папері синь.
Як у сорок п'ятому пав Рейхстаг,
Пам'ятають ті, хто не пав із ним.

Так і зараз діти у погребях
Закарбують в пам'яті, що пече.
Закарбують кров на отих гербах,
Що нашиті воїнам на плече,

І літак ворожий, що сіє жах,
І липкий багрянний весняний сніг.
І навік в дитячих сумних очах
Запечеться біль. Як удар під дих

Те питання: «Мамо, а батько де?»
А у горлі ком, і бракує слів.
Він боронить, сину, усе святе:
Від ревучих хвиль до зелених нив.

І я вірю, любий! тремтять вуста,
Та життя України – вартує кошт.
Я тобі сьогодні пишу листа,
Та, на жаль, на небі немає пошт.

Юлія Березко-Камінська*Він, повернувшись ...*

Він, повернувшись, у жінку ховається, як в окоп.
Він вибухає і спалює із собою
Все, що живе – щоб горіло із ним і щоб
Тишею стало не менше, ніж гробовою.

Кожен в кишені тримає можливу смерть.
Кожен у серці несе потенційну зраду.
Він, повернувшись, наповнюється ущерть
Нею, яка за його доглядала садом.

На, тобі, жінко, скуштуй мою юшку війн!
Згустки багрянні – не вишні твої садові!
Жінка ридає, коли засинає він.
Жінка ненавидить запахи плоті й крові.

Що то за слабкість – боятись його мовчань?
Що то за мужність – ладнати життя на стиках?
Він повернувся з окопів. Та, жінко, поглянь –
Він ще воює. З собою. І це – навіки.

Світлана Кононенко*Я тримаю тебе*

Я тримаю тебе – власним світлом, живим теплом.
Напуваю – цілюща джерельна свята вода.
Зупиняю метал, залишаю його за вікном.
Не дістане повік знавісніла лиха орда.
Я за тебе молюсь – верхній поверх, сирий підвал,
Чи притулок в метро – велелюдний нічний перон,
Поїзди сутінкові, заповнений вщент вокзал.
І тримаю щосил Маріуполь, Ізюм, Херсон.
Захлинеться ненавистю власною лютий звір!
Я чекаю. І ти, ти у мене, будь ласка, – вір!

Мария Чушева
Люди ждали весны...

Люди ждали весны, а пришла война.
Наступили стадные времена.
Здесь кричат: «Война, а пошла б ты на!»
Там кричат: «Эгей, веселей, страна!»

Только я уже не кричу,
Я просто знаю, чего хочу.

Тишина внутри – боль моя.
Эта кровь вовне – боль моя.

Но пока ещё не кричу,
Лишь дожждаться тебя хочу.

Я тебя ждала, но пришла война.
Я была с тобой, я опять одна.
От внезапных слёз облегченья нет.
Только это не бред.

Нет.

Окунева Татьяна*Езжай в Европу или в Палестину*

– Езжай в Европу или в Палестину, –
всё чаще раздаются голоса. –
Смотри сама, сейчас от Украины
как будто отвернулись небеса.

Беги скорей из этого Содома.
– Но я не в силах вырвать из души
вишнёвый сад, цветущий возле дома,
затерянный в безропотной глуши.

Здесь дед и бабка до седьмого пота,
без отдыха, забыв про выходной,
тянули дом, тяжёлую работу.
А жалобы? Не помню ни одной.

То были люди крепкого закала.
Прошедшие сквозь злые времена,
они мечи сменили на орала
и, как детей, растили семена.

Здесь старая черешня у дороги
и пряный дух не вспаханных лугов.
В наследство мне Днепровские пороги
достались от языческих богов.

Слова, слова... я им давно не внемлю,
в них правды нет, а часто – лишь беда.
Я тут умру и лягу в эту землю,
и с ней сольюсь. Надолго. Навсегда.

Игорь Маркес*Куда мне ехать...*

Куда мне ехать – здесь моя земля,
Могилы предков и дорога к дому.
И ветер обнимает тополя,
И липа шелестит весной знакомо.

Здесь всё моё – синица за окном,
И лавочка, покрашенная летом,
Дворовый кот, крадущийся тайком,
Вороны две с простуженным дуэтом.

И если даже мой наступит час,
Последний хрип в гортани пересилив,
Я молча помолюсь тогда за нас:
«Помилуй их и мя, Господь, всесильный...»

Куда мне ехать – здесь моя земля,
Могилы предков и дорога к дому...

26.02.2022.

Сергій Шелковий*Не гукайте мене за кордон*

Не гукайте мене за кордон.
Я нікуди з війни не поїду –
З України, де тягнеться сон
Вздовж реально пекельного сліду.
Ще кривавий обійме нас час,
Ще уб'ють нас не раз і не двічі.
Але небо подбає про нас
І запалить зірки нам, мов свічі.
Й попри хижу навалу звір'я,
Попри жах віковичного бидла
Буде, буде Вкраїна моя
Доленосного сповнена світла!
Не зовіть мене в кращі краї –
Тут болить моє серце пробите.
Елої – знов скажу – Елої,
Тут всі рідні могили мої,
Всі сузір'я над ними і квіти...

09.03.22.

Дмитрий Усенко
Мне некуда бежать

Куда бежать? Мне некуда бежать!
Никто меня не ждёт там, за границей.
Не станет мне роднее Польша-мать
И мне в неё, как в Харьков, не влюбиться.

Спасибо всем за радужный приём:
И Чехии, и Дании, и Польше,
Но я решил, что родимый дом
Как ни было бы – не покину больше.

Куда бежать? Мне некуда бежать!..
В родных стенах за деток я молюсь.
Я Украину буду поднимать.
Мне некуда бежать! Я остаюсь!

12.03.2022.

Богдан Томенчук*Я зостануся тут*

Я зостануся тут. І не треба шукати оказій.
Накликати причин, наvertати обставини, щоб...
Я зостануся тут. Без америк, австралій чи азій.
Я наївся доріг і навидівся ваших європ.
Тут мій світ. Тут вітчизна моя – лобода і кропівка.
Тут скромне моє, несолене й до болю пісне.
Тут церковця ота, і ще з тих прачасів те кропило,
Що на крижмі льняній ним кропили мене...
Це одвіку моє. І я цим не поступлюсь довіку.
Так, я був несвятим і мій ангел ще той баламут.
Я зостануся тут. Навіть підло пораним криком,
Цим гріхом під ребром я зостануся тут.
Відлітайте собі. Я вам звідси ще буду світити.
На добро вам усім навіть буду молитись услід.
Онде бузьки летять, як у Слові розставлені титли,
Навертають сюди... У ці гори, надійніші від пірамід...

Тина Герцова*Всегда мне бабушка твердила*

Всегда мне бабушка твердила:
«Не дай вам Бог войну застать...»,
И со слезами говорила:
«Как страшно, дети, голодать...»
Всегда мне сыпала побольше:
Борща и супа до краёв,
Считая, что сыта подольше
Я буду день за новым днём.
Всегда она мне повторяла:
«Мне важно близких накормить.
Я голодовку испытала...
Я знаю, как без хлеба жить...»
И всех, кто в гости приходили,
Она звала за скромный стол,
И пирожки её хвалили,
Что пахли солнцем и добром.
Я вспоминаю своё детство...
И где-то там, в груди, щемит...
Ведь те слова запали в сердце...
Нам ту же чашу предстоит испить...
Не зря ты плакала, бабуля...
Не зря кормила наперёд...
Свистят в стране родимой пули...
И что нас ждёт – лишь знает Бог...
Всегда мне бабушка твердила:
«Не дай вам Бог войну застать...»,
«Застали, милая... Дай силы...
Христа проси, чтоб устоять...».

Гліб Сітько*Молитва до вищих сил*

Ми звертаємось до Вас в цю скрутну годину,
За що гніваєтесь так на нашу країну,
Що в сусіди нам дали народ, що не знає
Ані совісті, ні честі, яким управляє

Чудо-Юдо Беззаконне, воно в них за бога,
Тож ні Пекла не боїться, ні суду людського?
Дайте сили нам здолати супостата злого,
Коли є на світі правда — буде Перемога!

Юлія Бережко-Камінська*Агонія людського безумства*

Господи! Агонію людського безумства
Залле тільки Щедрість Твоєї Любові.
Оглухнуть вибухи вогняної смерті
Перед чистотою Тиші Твоєї.
Втратить глибину ніч ненависті
У легкості ранкового польоту Неба Твого...
Мої крила не несуть швидше балістичної ракети.
Мої посіви не вражають на смерть, наосліп.
Мої звуки не кришать міста у камінь.
Але слово моє, просякнуте вірою в день грядущий,
Але думка моя, направлена до Тебе птахом,
Але радість моя, виношена у Серці Твоєму,
Прокладає дощечку за дощечкою
Новий місток над океанами,
Між землею і небом грядущим.
І нехай будуть впевнені кроки того,
Хто, зброю жбурнувши, підвівся
І пішов на музику ранкового
Невідворотного сонця.

Богдан Томенчук*Простіть мені, невинні жертви*

Простіть мені, невинні жертви...
Сховавши сльози між дощу,
Я поховаю наших мертвих,
Й прости, мій Боже, – відомщу...
За всіх людських і Твого Сина.
І хай Ти не простиш мій гнів,
У тім лишень моя провина,
Що я їм не прощу синів...
Я прошу, Боже, дай звершити.
Відтак, як є за що, карай...
Я буду жити... Буду жити,
Бо мста – мій рай...
З плеча, відверто і навідліг.
За всіх, і суцїх, і ще ні.
Я починаю власний відлік...
Мій Боже, не переч мені...
Дай подолати й пережити
Судьби відьомський приворот,
Орю мечем і сію жито,
Бо єсьм народ...

17.03.2022.

Nastka Fedchenko*Я – Охтирка*

Я – Охтирка.

Майже знищена, з розбитою ТЕЦ.

Мені страшно, холодно, боляче й гірко.

Та морок – ніщо проти вогню ваших сердець.

Я – Чернігів.

Поранений ворожими бомбами.

Але я показую не на мигах,

як російські окупанти стають органічним добривом.

Я – Харків.

Уже не пам'ятаю, як спати в ліжку.

На мене сипляться ракети крилаті.

Але про мій безкінечний опір колись напишуть книжку.

Я – Житомир.

У мене тут розбили лікарні і чомусь пологовий.

Але вусатий дядько на блокпосту поправляє комір,

він був на Світлодарці і не схибить, стріляючи в ворога.

Я – Львів.

Живу, пахну кавою і приймаю біженців.

Додаю трохи радості до тривожних снів.

Намагаюсь бути гостинним, усміхненим, ніжним.

Я – Тернопіль.

У мене все добре, допомагаю, чим можу, всім.

Раджу вірити в Армію, молитись і зберігати спокій.

І часом німію від того, як зараз багато у людях відваги й краси.

Я – Маріуполь.

Суне орда. Але твердо стоять найсміливіші у світі воїни.

Батько поклав на тіло вбитого Росією підлітка руки.

Господи, вороги ж горітимуть у пеклі за кожного!

Я – Київ.

Волонтеру, дивуюсь порожнім вулицям, ховаюся у метро.

Кілька разів на день сирена, аж захлинається, вие.

Але я стою. І стоятиму. Як тік, так і далі тектиме Дніпро.

Я – Дніпро.

До мене везуть поранених: традиційно шпиталь і Мечка.

Я знаю: у боротьбі зі злом завжди переможе добро.

Тому і далі спокійно збираю ліки, кров і теплі речі.

Я – Одеса.

У мене, знаєте, протитанкові їжаки кошерні.

Росіє, я б не радила тобі потикатися сюди, якщо чесно.

Хоча толоки збираються і роблять запаси коктейлів.

Я – Миколаїв.

Ворог вовтузиться, захопити робить спроби.

Але я сміюсь їм в обличчя. Я тримаюсь.

І «навчання» в Кульбакиному їм точно стануть уроком.

Я – Енергодар.

Вони навіщось воюють із атомною станцією.

Боже, визнай, коли ти селив на землі цих почвар,

то був дуже втомлений, злий і зовсім вимкнув рацію.

Я – Крути.

Трохи понад століття тому тут перемогли червоноармійці.

Ось знову була з росіянами потужна заруба.

Й українцям вдалося дуже добре помститися.

Я — Херсон.

Мене захопив ворог. І намагається подолати.

Мені лячно, серце б'ється швидко, але в унісон

із чоловіком, що тримає прямо перед загарбником український прапор.

Я – Україна.

У мене розбиті аеропорти, будинки й велика Мрія.

Я – той чоловік, що зупиняє танки, та бабця, що кричить про насіння.

Я – породілля, яка лежить у бомбосховищі і чує перший крик сина.

Мені болить втрачати Героїв. Я кожного ховатиму, стоячи на колінах.

Але імперія вже конає. Імперія впаде і зігніє.

А люди мої, мов двожилльні. Такі вміють любити. І перемагають у війнах.

Богдан Томенчук

Я не знаю, коли

Я не знаю, коли...

Але сонце зійде, вечорове...

І заплачуть дощі

понад лонами свіжих могил...

Але ворог впаде

і пристане на наші умови,

Та простити його

навіть в Бога не вистачить сил...

І нарешті вони,

хто лягли і за землю, і віру,

З-під хрестів молодих

піднесуть аж до неба чуби

І піднімуть до зір

погляд і стовідплатну сокиру,

Щоб пропав навек

той, хто їх, безневинних, убив...

І зостанемось ми...

І нарешті посіємо жито...

Там, де лихо родила немита війна...

Ми зостанемось тут,

ми за них зобов'язані жити –

То за всіх і за все

переплачена ними ціна...

І народишся ти,

серед битви зачатий нащадку...

Буде світ красивенний,

такий, що любити не гріх...

І проявиться Бог,

мов колись на саміськiм початку,

Й перепише завіт

на умовах, нащадку, твоїх...

15.03.2022.

Окунева Татьяна*Не бойсь, моё солнце!*

Там, где сыпались стёкла и снаряды летали,
Ты шептал мне на ушко: «Ну и жёсткое ралли!
Не бойсь, моё солнце, потерпи ещё малость,
мир придёт тем быстрее, чем настойчивей ярость.

Век сражений недолог. Эти пули шальные
проживают мгновенья. Небеса голубые
неизменны над нами и повыше, чем тучи.
Старых песен не стало? Будут новые – лучше!

Мы счастливее многих. Что нам козни экстрима?
Под надёжной защитой та, что верно любима.
Нас ещё ожидают приднепровские сини,
щебет жёлтой синицы, пряный запах полыни».

Не успела ответить я тебе ни словечка –
острым краем осколок полоснул по сердечку.
И земля, покачнувшись, стала мягче подушки.
Даже не было боли. Лишь твой шёпот на ушко...

Тина Герцова

Мамо, ховаймося, швидше, біжімо!

Мамо, ховаймося, швидше, біжімо!
Знову обстрілюють, стіни тремтять...
Тато, бабуся, мерщій, всі ходімо...
Темно...і гучно...аж вуха гудять

Я ж ось тут, поряд, мамусю, не бійся...
Я захищаю тебе кожна мить.
В наших із татом обіймах зігрійся,
І поцілую, кажи, де болить...

Мамо, скажи, чому з нами воюють?
Десять мені, а Матвійчику сім,
Кидають бомби, країну руйнують,
Я так люблю Україну, мій дім...

Після війни хочу тонни уроків,
В Харкові сходимо ж в «наші» місця?
І нагуляємо тисячі кроків...
Хай не буває свободі кінця!

Олька Громова*Моноліт*

Мій лютий поки ще трива,
Війна зрівняла мрії-вєсни
З землею. Я іще жива,
Та не воскресну.

Бо в серці вже нема жалю,
А лише ненависть-зневага.
Хоч фразу «Я тебе люблю»
Тамує спрагу.

У серці щем, і сум, і лють –
Ці почуття безмежні й згубні,
І співвітчизники живуть
Там волелюбні,

Там кожен дїм, дитячий смїх
Лунає радісно і дзвінко.
Звучать улюблені пісні,
Бринить сопілка.

А вороги руйнують світ,
Який плекали ми ще змалку,
Де протягом стїлькох столїть
Цвіли фіалки,

Де паляниця на столі,
Козак в сідлі,
Жінки веселі.
Стирають із лица землі
Міста і села,

Вбивають наше майбуття
Оці невігласи-бандити.
Ховаються до укриття
Жінки і діти.

Старі і хворі знов сидять
В холодних льобах і підвалах.
А тим, хто хоче воювать...
Їм крові мало.

І згарища лиш навкруги –
Церкви й лікарні, наші школи.
Вас подолаєм, вороги,
Й ніколи знову.

Поляжете на цій землі,
Із добрива проб'ється сонях.
Бо мій народ, як моноліт,
В ночах безсонних.

Чека на радісну весну
Та молиться святим іконам,
Щоб вижив кожен в ЗСУ,
Їх охоронець.

19.03.2022.

Альона Смирнова*І прийде час, і буде день новий*

І прийде час, і буде день новий,
Де ранок розпочнеться вже не з кави,
А з обстрілів, «гри в хованки», новин,
Тривожних sms: «як ніч?», «що з вами?»,
Жаги – тримати під контролем пульс –
Не тільки власний – чийсь ще на додачу...
І молитов – щоб не втрачати глузд
Запевнень, що «ось потім я заплачу,
Та зараз треба вірити і жить,
Бо не лише себе в узді тримаю...»
...бо саме зараз цінна кожна мить,
а «як ти там?» дорівнює «кохаю».

Елена Лазарева*16-й день войны*

«Не убивай в себе себя!» –
Сказала тётка из России.
Мы выживаем, всех любя,
А ей бы говорить красиво...
О том, что скоро нас спасут,
И что народу очень туго,
И что за нами прибегут,
Но не нужна её услуга!

Нам надо только потерпеть,
Стихи писать и петь бы песни,
Чтоб нам совсем не очерстветь,
Чтоб жить всем было интересней!
А с детства фраза на слуху:
«Не всех больных война убила...»
Мы сварим борщ или уху,
Лишь в единении – наша сила!
Им ближе нас свой телевизор.
Я не люблю тебя, война!!!
Оставим их мы в прошлой жизни...
И не убьём в себе себя!!!

26-й день войны

Сегодня день рождения у папы,
Но радости от празднования нет.
И у его двойняшки-брата...
Сейчас им на двоих 140 лет!
Хотим весны, любви и мира...
Их дом стоит, а окон нет...
Вернуться бы в свои квартиры,
Чтоб дали воду, газ и свет!
Пока живём мы в «Рукавичке»,
Нам хоть и тесно, но тепло!
Гулять мы ходим по привычке
И смотрим всей семьёй кино.
Хотя болит сильней душа,
Сегодня нам нельзя тужить.
Всё делаем мы сообща,
И окна вставим – будем жить!

Валерія Соколова*Ні війні!*

Любі друзі, я досі жива,
Але чи надовго? Вдома – війна...
Зруйновано мрії,
Розбито надії...
Спочатку почати я знову зумію?
Чекати чи бігти?
Тримати чи йти?
Навести як лад у своїй голові?

Любі друзі, мені дуже жаль –
Місто моє прорізає кинджал.
На ранок – розпач, а на ніч
печаль...
Бо усюди, усюди!
Іде боротьба.
Люди вбивають людей
Навкруги,
Бомби летять, ракети...
Й птахи.

Може крилаті сильніші за нас,
Коли не бояться між пуль тих літять?
Або то знак є верховний згори:
Як птахи літають,
то зможемо й ми?

Гей, любі друзі, скажу «прощавай!»
Я лише ворогам. І ніколи не вам.
Ми переможемо,
Дивом чи ні.
Наразі кричу я лише:
«Ні війні!»

Оля Захарчук*Я з України*

Я з України,
і мені болить
Все те, що відбувається навколо.
Неспокоем вібрує кожна мить,
Напруга просувається по колу...

Я з України,
і мої думки
Захоплює в полон бажання миру!
Щоб пересохли ріки сліз гірких
І в кожного в очах з'явилась віра!

Я з України,
і вона в мені!
Така квітуча, сильна, незрівнянна!
Я мрію, щоб нарешті навесні
Загоїлись її пекучі рани...

Настя Рябенко

Цей день такий безконечний...

Цей день такий безконечний...
Цей день такий небезпечний...
Обпечений новинами,
Криками невинних,
Вибухами і пострілами,
Війни запахом гострим...
Хочу мистецькувати,
Але паперно мовчиться,
Мов мчиться час
Кожен день 24 лютого...
Лютує вибухами...
Вскрики повсюду.
На мої харківський квартирі немитий застиглий посуд,
В ньому щодня народжується нове життя,
Тим часом як в країні щодня смерть.
А як же мої іграшки?
Їм же напевно страшно?
Знаєш, мамо, а може і на краще, що їм страшно?
Бо це ознака того, що вони ще живі...

24.02.2022.

Алёна Новикова*Мама, не плачь, мы живы*

Мама, не плачь, мы живы,
Держимся, не скисаем,
Где-то грохочут взрывы,
В дрожь целый мир бросаю.
Мама, мы просим мира,
Чтоб не звереть душою.
Свет ещё есть в квартирах,
Только сирены воют.
Мама, бежать нет смысла,
Если не ходят ноги.
Дни потеряв и числа,
Просто живу в тревоге.
Просто молюсь, чтоб люди
Выжили в этой жути.
Просто вас всех люблю я,
Весь этот мир, по сути.
И потому с цветами
Всякий рассвет встречаю,
Чтоб ни случилось с нами,
Я вам желаю счастья!

02.03.22.

Гліб Сітько*На фронті зараз тисячі героїв*

На фронті зараз тисячі героїв,
І з кожного – хоч Гамлета пиши.
З такими, як вони, встояла б Троя,
Вони складають черги, мов вірші.

На фронті зараз тисячі поетів,
І з кожного — хоч Байрона пиши.
Вони сміються в очі злої смерті,
Стискаючи не пера — калаші.

Ми знаємо, мова у нас солов'їна,
Що птахом співочим злітає з долонь.
Та станеться чорна, сувора година,
Ми нею промовимо слово: «Вогонь!»

Максим Коровниченко*Мариуполь*

Это страшное место бездомных и брошенных кукол.
Это место, откуда весной уехало счастье.
Здесь восьмой ада круг. Данте, глянь, ужаснись – Мариуполь!
Дьявол трахал тут Смерть, и она отдавалась со страстью.

По прогнозам синоптиков в марте обильны осадки –
Из ракет и из бомб, а в обед ожидаются грады.
Здесь в подвалах играют с судьбою в смертельные прятки.
«Я иду вас искать!» – прокричат снова сверху, из ада.

Море псом лижет раны и щёки больному хозяину,
Море примет те души, что уже не вмещает небо.
Авель пал, на его шее руки Каина
Жмут на горло безжалостно, зло, свирепо.

«Дима, мама погибла. Квартира сгорела». И карта.
Остров страшных сокровищ. Могилы в дворах, словно клады.
Мариуполь. Европа. Какое-то страшное марта.
Невиновные тени так молят в подвалах: Не надо...

Ольга Драчова*Без підготовки*

Можливо, хтось до цього був готовий...
Життя собі підштовхувало час.
І невідкладні справи побутові...
А ще й весна наблизилась до нас.
І раптом пролунав найперший вибух,
Що розділив життя на після й до...
А в мене вже змінився навіть видих,
Бо рідше видихаю після ПО.
Змінився час і мій порядок днини,
А ранок починається з турбот...
І довгі черги – люди мов би тіні.
І знов зима накинула пальто.
Хай мерзнуть руки, ноги, навіть думи.
Та серце й душу гріє все ж одна,
Яку передаєм через обійми –
В життя до нас повернеться весна.

20.03.2022.

Жанна Безценная*Пусть царствует любовь*

О, боль всех матерей, кошмар сестёр и жён!
Разлучница – война, проклятье всех времён!
Ты сколько душ уже, зверь адов, сожрала?
Слезами скорбных дней добычу запила!
Когда, насытившись, ты свой закончишь пир
Среди осколков судеб и вырытых могил?!
Кто выпустил тебя из преисподней, тварь,
Чтобы умножить боль, посеяв в мире брань?!
Кто твой пожар разжёт, разрушив общий дом?!
Каким судом судить его?
Скажи, каким судом?!
Как остудить твой пыл?
Где взять такую клеть,
Чтоб в царстве тьмы тебя навечно запереть?!
Проклятье множит зло... тебя им не убить...
Нам нужно мир добром и верой исцелить!
Есть сила помощней, ты перед ней слаба!
Она решает всё, она всегда права!
Там, где пройдёт ОНА, исчезнет страх и боль!
Дыханье божества – пусть царствует ЛЮБОВЬ!

Ксенія Петрова*Моя Україна*

А весна ще прийде,
І промінчики сонця
Зігріють землю та душі,
Зцілять всі рани...
І лелеки летять на мою Батьківщину,
Принесіть звістки радісні,
Що в небо полинуть...
Най з весняними пролісками
В серцях оселиться віра...
Мирного неба
Всім нам, в Україні...

Марія Зубрій

Нас не зламати, не перемогти!

Куди не глянь, скрізь рідні кольори –
блакитне небо, жовті первоцвіти...
Хоч зупинись і з Богом говори –
та ворог не дає поговорити...

В відкрите небо падає Земля,
і день, і ніч продовжує гриміти...
У сховищі народиться маля –
хай чує світ, що Україні жити!

Нас не зламати, не перемогти!
Ми поважаєм тільки волю Бога!
Весна іде, пора вже їй іти,
а з нею – сонце, мир і Перемога!

Михаил Сипер*Проводи-ка меня, мама, на войну*

Проводи-ка меня, мама, на войну,
Собери мне серый сидор деда Лёвы,
Сапоги мои стоят уже готовы,
Снова дёгтем смазать их не премину.

Я на ворога с винтовочкой пойду,
Только знать бы, где гуляет этот враг,
Из каких-таких он выскочил задворок,
И в какую он укрылся борозду.

Ох, война-война, ты сука, мать родна,
Нет войны – и мне неможется – неймётся,
И вода горчит из старого колодца,
За зимой – опять зима, а не весна.

Не родят без крови пашни на полях,
Сохнут корни дуба, древнего, как небо.
Да и в жизни всё туманно и нелепо,
Если куртка не разорвана в боях.

Я пойду с ружьём сквозь битвы жаркий вал,
И мне вывалят кишки штыком на поле.
Так исполню я собою Божью волю –
Тот, кто начал, пусть подохнет, как шакал.

Разрешаю вам не помнить обо мне,
Буду спать под пожелтевшею травой,
Надо мной пускай лишь волки ночью воют,
И луны лучи гуляют по стерне.

А с утра чужие дети, сквозь весну
Пролетая беззаботно ангелками,
Из дощечек сабли выстрогав ножами,
Пусть играют лихо в новую войну.

Гунны

Они забрали мою страну,
А я забрал их совесть и честь,
И с интересом на них взгляну –
Как они смогут по-прежнему есть,
Как им удастся теперь дышать,
Быть со мною под небом одним,
Как станут в ночи колыбели качать
И что они скажут детям своим.

Костянтин Майборода*Без образ*

без образ – шепочу собі – без образ
розмір – історія – розум – звичай – наказ
аутична дитина – речі нема ще – у тому й річ
комендантська година – додому – пісяти – ніч
країна – нація – воля – миттєвий друг
уважний страшений спокійний Творець-хірург
вибір – відповідальність – таке от бро
планета – пологи – народжується
Народ свій – чужий – система – крапка над «і»
канонада – спокійно – засинаємо – це свої.

Семен Губницкий

Посибл! Посібл!

*(выдумка-быль в пунктирном пересказе на
слобожанській суміші двох мов
Под благотворным влиянием
недавнего бракосочетания
скаліченого українського бійця
та шпитальної сестри милосердя)*

– Импосибл, Райка! Импосибл.

– Посибл, посибл.

(З культового радянського фільму)

Донецко-луганский военный округ.
Притихнул агрессор – пора обеда.
Три мины «120». В чьей крови мокну?
Мучительно больно... далась победа.

А дальше провалы – «прикол» Морфея.
Обрубками полон небесный транспорт.
Пытаюсь спуститься – забыл трофеи.
Нашел... свой жетончик – солдатский паспорт.

Моя черепушка в руках хирурга:
На кончиках нервов баланс канатов.
Похожий на рестлера Микки Рурка,
Топориком падал под крик фанатов.

Сумел провести аудит. Итоги:
Пластинка во лбу, одноног, без глаза.
Но есть и удачи. Спасибо, Боги, –
Желудок в порядке и нет проказы.
МНЕ «быть или»... в нЕбыть? Нова дилемма.

Уход остановлен – отця молитва.
 Оплата протезов – «вот в чЕм» проблема!
 Кошмарны пейзажики после битвы.

Зацькований розум примножив мови.
 Пожалуй, рискну – ведь «попытка не пытка».
 Гуманний читачу, пробач обмовки.
 Давленье поднялось от слов избытка.

На десять «тръохсотих» одна сестричка.
 Соромлюсь фекалій. СуднО виносить.
 Емоції мертві – є тільки звичка.
 Обличчя приємне. Прикриті коси.

Вже місяць валяюсь в «гаремі» Райки.
 І знову поранення – гострий погляд.
 Їй душу відкрив: хробаки та чайки.
 В безсонні ночей рятівниці догляд.

Держорган – банкрут. Помогли сільчани.
 Зібрали копійки, купили «ногу».
 Та око на здачу. На днях вручали.
 Логічно бажали: «Здолай дорогу»...

Не казка, не фейк. Так було насправді.
 Під храп побратимів, їх зичні стогни,
 Вона дала звіт про життя у прайді.
 Декаду у мріях томив гормони.

Палкий поцілунок! Богемний Ерос.
 Могутній та стійкий. Відважні руки...
 (Тут раптом згорнемо любовний епос –
 «За кадром» пройдуть чоловічі муки.)

Как в «Нашем кино», «натюрель» клоаки
Закрию плакатом – «весільні рози».
И хэппи-конец увенчают браки.
Для стилю згадаю: війна, морози...

2016.

Оксана Стогний*Гетто*

Курят гашиш арабы.
Кельты приносят жертвы.
Двигутся иудеи, тридцать девятый год.
Кружатся малолетки
На карусели смерти.
В мир потрясенно глядя, плачет Чеширский Кот.
Мама, война не где-то.
Мама, случилось с нами
То, что давно пророки в Книгах вещали нам.
Мама, вокруг же – гетто!
Мы под крылом цунами.
Мама, такая карма: в нас мировой цунам.
Ангелы, Херувимы –
С птицами улетели!
Мама, какой красивый строится в небе клин...
Мы на тропе военной.
День идет за неделю.
И тот, кто самый смелый, – сам станет Херувим.
Волосы спали наземь,
И не глаза – глазницы:
Жизнь покачнулась тонко, в руки взяла скрижаль.
Вороны кричат бурю –
Буря спешит убийцей.
Мама, давай поищем место – переезжать!
Сны – как дороги ветра
В райские кущи душам.
Ящик нам всем покажет призрачный компромисс.
Мама, дай обниму я!
Всех в этом мире плющит.
Здесь потерять рассудок – самый реальный риск.

Рая не обещали.
Или мы пропустили.
В мороси мира жребий: ласковый свист свинца
Или едва знакомый
Посвист родной свирели.
Войны, что безначальны, знаем – и без конца.
Лиц у войны хоть много –
Ни одного не видно.
Тонет в пучине эха голоса трубный звук.
Мама, вдали ракета –
Спутником на орбите.
Мама, глаза закроем, не разжимая рук.
Нам за границы – страшно.
Здесь – ни ломать, ни строить.
Рая не обещали: слишком тяжелый крест.
Если мы в пекле, знаешь,
Жизнь ничего не стоит...
Но если путь чистилищ – значит, надежда есть.

2016.

Людмила Некрасовская*Профессор Преображенский*

- Профессор Преображенский, хочу спросить:
Возможно ли нам зверей обратить в людей?
Способен ли дикий зверь человеком быть?
- Простите, я отказался от тех идей.
Мне псу удалось придать человеческий вид,
Я даже сумел его научить писать.
Но он за каждую кошкой стремглав бежит,
И может каждого встречного искушать.
- Профессор, у вас огромный авторитет.
Скажите, как псу помочь человеком стать?
- Послушайте, не читайте с утра газет.
И по вечерам газеты нельзя читать.
Они все врут: провалился эксперимент.
И, что ни делай, останется зверем зверь.
- Профессор, какой безрадостный аргумент!
И как со зверем бок о бок нам жить теперь?
- Как прежде жить, только помнить всегда о том,
Что можно его кормить, даже ублажать,
Зато нельзя никогда приводить в свой дом
И нужно его всегда на цепи держать.

Ліна Костенко*І що воно таке?*

Мабуть, ще людство дуже молоде.
Бо скільки б ми не загинали пальці, –
XX вік! – а й досі де-не-де
трапляються іще неандертальці.
Подивися: і що воно таке?
Не допоможе й двоопукла лінза.
Здається ж, люди, все у них людське,
але душа ще з дерева не злізла

26.03.2022.

Андрей Подгорный

Обжигает мне глотку очень крепкая водка

Обжигает мне глотку очень крепкая водка,
И опять до утра не уснуть.
Снова бьет очень четко, как прямою наводкой,
Тот, с которым делил дальний путь.

Дальний путь с ним делил и последний кусок,
Выпивали порой по рюмашке.
Что ж ты делаешь, брат? Не сошел ли с ума?
Ты сейчас бьешь по мне без промашки.

Ну, а может ты братом моим и не был никогда,
И напрасно ты в дружбе мне клялся?
Встану я, помолюсь, и возьму автомат,
Чтоб в грязи и крови ты валялся.

Видит Бог, не хотел твою кровь проливать,
Но ты сам не оставил мне выбор.
Был у нас День Победы, и был Коктебель,
Был у нас и Высоцкий, и Визборн.

Теперь нет ничего, только ненависть, кровь,
Нам и солнце по-разному светит.
Я не начал войну, но закончу ее,
Чтобы снова смеялись дети.

13.03.2020.

Игорь Никитин*Я потом буду добрым*

Я потом буду добрым. Потом –
Когда мы, дай нам Бог, уцелеем,
Когда руки твои отогрею,
И друзей соберу за столом.

Я потом буду добрым. Потом –
Когда станет не воплем сирена,
А лишь запах цветущей сирени
Через окна врываться в мой дом.

Я потом буду добрым, когда
Смолкнут черные глотки орудий,
Вернутся и птицы, и люди –
Эти – в гнезда, а те – в города.

Я потом буду добрым. Потом –
Когда все зарубцуются боли –
Разливаться вселенской любовью...
Только всё это буде потом.

Только всё это будет тогда,
Когда чистое небо увижу.
Чтобы вновь подобреть – надо выжить,
Что выходит не всем, не всегда.

Будет день – понедельник?... среда?..
Всё затихнет, и я подobreю,
Но забыть, но простить не сумею
Никому, ни за что, никогда.

12.03.2022.

Антон Дербілов*Задвину останній за Україну!*

За донек, дружину
За мамку, за сваху
За Харків любімиий
За Волноваху
За діточок під завалами
За вой сирен над підвалами
За Київ і Мелітополь
За Марік та кожен тополь
За кожную людину
За кожную дитину
Задвіну останній
За Україну!!!

Олексій Тюльпа
За хищного карлика

За хищного карлика мерзкую плешь,
За первый их шаг, преступивший рубеж –
Зарежь!!!

Ублюдкам в плену, что покинули Тверь,
Твердящим, что вождь их – единственный зверь –
Не верь!!!

За ядерный пепел с экранов ТВ,
За проклятый русский их мир на крови –
Порви!!!

За Сумы под градом, за Бучу, Ирпень,
За взорванный Харьков, за Киев в огне –
К стене!!!

За в землю зарывшийся Отчий свой край,
За тысячи тысяч отправленных в рай –
Взрывай!!!

За твердь попирающие сапоги,
За зависть к устроенной жизни других –
Сожги!!!

За пули, летящие в нас без причин,
За маски невнятных трусливых личин –
Топчи!!!

За пафос риторик, имперскую спесь,
За то, что мерзавцы бесчинствуют здесь –
Повесь!!!

За роды в подвалах, за гром батарей,
За боль стариков и за слезы детей –
Убей!!!

Михайло Лецькін

*У військовий однострій
вдяглася Україна*

У військовий однострій
вдяглася Україна,
І зброя в неї є
новітнього зразка,
І б'є навідліт –
суджена й дружина –
На небі й на землі
лихого хижака.
Й усе по місцях
розставить історія,
І дехто опиниться
при нулях,
Бо шлях від КРЕМля
до КРЕМаторія –
Давно вже
прокладений шлях,
А «вічно живі» –
в бліндажі, в мавзолеї,
Де запах гнилля
заглушають в елеї.

Эмир Эдем
Рабами дьяволу служа

Рабами дьяволу служа,
Молчат униженно народы,
Забыв репрессий жернова
И генетические коды.

Во славу зла и паранойи
Губители невинных душ
Спешат за званием героя –
Бурят, чеченец и ингуш.

В строю Хакасии сыны
Мордовии и Татарстана.
Хотят ли русские войны?
Спросите старцев Дагестана...

Танкисты юные на старте
По людям без разбора бьют –
Стирают жизнь с помятой карты
Башкир, калмык, черкес, якут.

Оправдан мифом приговор,
Что в головах прописан прочно,
Диктатор, лжец и просто вор
Его продумал очень точно.

Он Украине смерть пророчит,
Вина которой только в том,
Что на колени стать не хочет
И хочет жить своим умом.

Андрій Підгорний*Ми чекали весну*

Ми чекали весну, свято сонця й тепла,
Милувалися зоряним небом,
Щоб родила земля і щоб дітки росли –
Що на світі для щастя ще треба?

Та комусь не давало спокою це все,
І лютневим морозяним ранком
Нашу славу країну накрила імла,
Все покрилося чорним туманом.

Ненажерливий дикий сусід-людоїд
Захотів ріки крові пролити,
Щоб не бачити нам більше сонця й тепла,
В чорно-сірому світі щоб жити.

Він ракетами й бомбами нівечить нас,
Та не станемо ми на коліна,
Візьмем зброю до рук ми усі як один,
Об'єднала лиха нас година.

І отрима сусід-людоїд по зубах,
А якщо воля Божая буде,
То впаде й голова його крисяча з плеч,
І за це нам подякують люди.

Піднімайся, народ, на святу боротьбу,
І нехай Боже нам допоможе.
Коли мужні і дружні ми всі як один –
Жоден ворог нас не переможе!

08.03.2022.

Анонимный автор*расия*

Я сегодня не там. Я сегодня убийца и сука,
Что стыдливо взирает на небо: там кто полетел?
Я поел в ресторане, где мне принесли после супа
Кровавое жаркое из детских истерзанных тел.

Я сегодня не там. Я сегодня палач и двуличник,
Что загуглил ближайший бомбарь: добежать бы успеть...
Я купил сигарет и крупы, и счета обналичил,
Неспособный достойно принять справедливую смерть.

Я – заложник того, кого любят друзья и соседи.
Говорят, он – спаситель России и всё неспроста...
Но едва ли цена неспросту – умерщвлённые дети,
Разве это – цена? Разве может быть совесть чиста?

Я погибну под Харьковом, телом не будучи в этом
Рукотворном аду, с пастью полной расплавленных пломб,
Я погибну под Киевом, стану мишенью ракетам,
Я погибну в Одессе, в дыму и пыли катакомб...

Наш огромный этап голосисто вопил-улюлюкал,
Рисовал повсеместно свой мрачный и дьявольский Знак.
Нам обещан был рай. Но теперь, как убийцам и сукам,
Нам положен лишь ад, а над ним – наш расстрелянный флаг...

22.03.2022.

Людмила Лашкул

Мне стыдно за вас, белорусы...

Мне стыдно за вас, белорусы!
По крови я ваша сестра.
Но вы поступили как трусы,
уют ваш сменили на страх.
Я так Белорусью гордилась –
ну как же – в ней корни мои.
Но в снах самых страшных не снилось,
что впустите смерть для своих.
И вот из Полесья в Полесье
летит за снарядом снаряд.
Там «Грады» взывают за лесом –
а здесь умирает твой брат.
Не раз белорус с украинцем
братались, на помощь спеша.
Сябро превратился во «фрица»?
Молчите? Где ж ваша душа?
Про вас говорили по миру,
что вы самый добрый народ;
душевный и честный, и щирый...
На честность у вас недород?
Пустили войска вурдалака,
что адовый носит кафтан,
чтоб мать-Украина, заплакав,
прокляла народ-партизан?

В кого ж превратился ваш «Бацька»,
которому вы не нужны?
В лакея России? В безхатка,
что лижет сапог Сатаны?
Я нынешних вас – презираю,
мне горько вам это сказать.
Вы Ад предпочли вместо Рая.
Красней Беларусь, ваша мать.
Красней за твоих лукашенкав,
что пряник сменили на кнут.
Красней за барыг-отщепенцев
что мать за пятак продадут.
Краснейте, сябры-белорусы,
за ваше молчанье рабов.
Краснейте, любители русских!
Ярмо вам к лицу!
Сладких снов!

26.02.2022.

Наталия Неверова

Ну что, мой «русский брат»!

Ну что, мой «русский брат»!
Пришёл меня убить?
Убить родную кровь
Всего лишь по приказу.
Как будешь с этим жить?
Стреляешь вновь и вновь,
Распространяя здесь
«Фашистскую заразу»!
Когда пришёл – прозрел!
Твоих-то тут не ждали!
И командир кричит:
«Стреляй во всех подряд!»
– Ну как? Это ж дитё?
– Ну ты хотел медали?
А если не убьешь –
тебя убьёт комбат!
Вокруг разруха, дым,
Тела детей и женщин,
Которых на тот свет
Отправили твои!!!
И кровь вокруг ручьём,
И маленькие вещи.
Вы террористы, брат,
Убийцы! Палачи!
Бомбят рашисты все:
Сады, больницы, хаты.
Ведь путлер приказал
Стереть с лица Земли!
За то, что мы народ
Свободой богатый!

И как бы не бомбили,
И как бы нас не жгли!
Очнись! Пока не поздно!
Ведь ты уже все понял!
Ты не спасать пришёл!
А злостно убивать!
И детские ладони...
Холодные ладони...
И их целует обезумевшая мать!
За что? – она кричит
И смотрит волчьим взглядом!
рашист, за что убил мое дитя?
Десятки малышей
Убиты вашим «градом»!
І більш не буде вороття!
І проклинає кожен російського нациста,
який прийшов на Україну убивать!
А ми стоїм стіною! І совість наша чиста!
І кожен воїн в нас! І не важлива стать!
І гидко, як з росії,
Якась стара нацистка
Розповідає, «де в моєму домі сіль»,
Бо путлер там вещає,
Що перемога близько,
Навіщо людям вірить?
В гівно-новини вір!
Так ось, фашисти-орки!
Відкрийте свої очі!!!
Не йдіть на нашу землю умирать!
Бо кара Божа близько!
І кожному щоночі
В росії «грузи-200» зустрічать!

Валерий Сорокин*Ты уже убит*

Ты уже убит.
Ещё мальчишка, а уже золдат –
ты еле тащишь грязный автомат
и где-то бросил свой бронезилет –
ведь ты не хочешь в поле околеть.
Что ты забыл, золдат, в чужой стране?
Хотелось в Киев въехать на коне?
Хотелось видеть радость и цветы,
да только вот кричишь до хрипоты,
вжимаясь телом в жирный чернозём
под яростным и праведным свинцом.
А где-то ждёт тебя отец и мать,
но ты пришёл сюда, чтоб убивать
чужих отцов, детей и матерей
и в мире нет тебя уже подлей.
Но смерти нет, но это не к тебе –
ты носишь смерть на собственном горбе,
ты ею сыт, как кровью троглодит.
Иди же к ней, ведь ты уже убит...

Олексій Тюльпа

Мне снятся жуткие кошмары

Мне снятся жуткие кошмары:
 Мне снятся пытки и погромы;
 Хрущёвок взорванных пожары;
 Сгоревшие аэродромы;

Мне снятся страшные потери;
 Ночных бомбёжек канонада;
 Мне снятся «смерчи», «искандеры»
 И «грады», «грады», «грады», «грады»;

Мне снится мой горящий город,
 Мне снятся мёртвые солдаты,
 Мне снятся ужасы террора,
 Мне снятся брошенные хаты;

Мне снится, что довольно скоро
 Грядёт пришествие Мессии;
 Мне снится вой голодомора
 Над умирающей Россией;

Мне снятся детские молитвы,
 Как визг заезженной пластинки,
 Мне снятся «сахарные битвы»
 В российской проКлятой глубинке;

Мне снятся спящие в пожаре –
 Те, кто уснул и не проснётся;
 К столбам примотанные твари
 В лучах полуденного солнца;

Мне снятся пули (те, что мимо),
 Мне снятся взрывы (те, что где-то),
 Что к нам идет неотвратимо
 Столь долгожданная Победа!!!

Александр Приймак*Выступление адвоката
перед казнью путина*

К чёрту ваши рифмы,
К чёрту ваши ритмы!
Мои стихи – моя жизнь,
Я пишу, как дышу.
А дышу неровно...
Стихи от слова стихия,
Стихи – непознанного космоса.
Космос внутри и снаружи,
Что в принципе – всё едино.
Законы микромира
сопряжены со Вселенной.
Можно быть ужасно интеллигентным,
Писать стихи
Безукоризненной техники,
А душою быть бесцветным и пустым,
Или даже злым и жестоким, –
Убивая себе подобных –
Братьев своих (РФ в Украине);
А можно, например,
прибирать туалет в бомбоубежище,
а душою плыть меж мирами,
сочась Добром и Любовью,
нисходя жалостью
даже ко Вселенскому незаконнорожденному –
вовсе не Владимиром Путиным,
а кем-то совсем другим, –
в Грузии брошенным матерью,
за что он стал мстить
всему жестокому миру,
в котором есть
Золотое правило:
«Не делай другому того,
Что ты не хотел, чтобы сделали с тобой».

И теперь вот
 Это аукнется
 Несчастному Владимиру –
 Мегамиллиардеру –
 Недоучке,
 Бывшему чемпионом Ленинграда по дзюдо
 В лёгком весе среди юношей,
 Последовательно бывшим стукачом,
 Вербовщиком в Германии,
 Охранником-носильщиком при Собчаке,
 Волею случая сменившего
 Вконец спившегося Ельцина,
 Решившего, что Россия
 Будет дальше в надёжных руках
 Скромного майора из КГБ –
 Из свиты мэра-демократа Собчака...
 Но что мог хорошего привнести в страну,
 в общем-то, несчастный
 и посредственный КГБст?
 Расстрел школы в Беслане,
 Отравление зрителей и подрыв домов на Дубровке,
 Циничное предательство моряков
 подводной лодки «Курск»,
 Отравления «Новичком»...
 И вот теперь – Гитлер-2М...
 «без объявления войны, вероломно напал»
 На праматерь городов русских (русьских!..),
 Украинских, белорусских...
 Расстреливая на остановках мирных жителей,
 Пуляя ракетами по мирным домам – УФТИ
 В харьковских Пятихатках,
 По областной детской больнице,
 Переезжая прорвавшимся в Киев БТРОм
 Мирный автомобиль с людьми...
 Уважаемые судьи мира и ГААГИ!
 Прошу Вас при вынесении приговора
 Учесть всё вышеперечисленное.
 Аминь!
 (Пли!!)

Николь Нешер*Не стреляй, солдат!*

Сердце Родины под прицелом...
Натирает плечо приклад.
На стене – заклинанье мелом,
Крик души: «Не стреляй, солдат!»

В гарь и дым города одеты.
Холодит седина висок.
Непокорных сажают в клетки...
У свободы – короткий срок.

Прорастает пустое семя.
На погосте цветет полынь.
Разжигает вражда поленья
У разрушенных стен святынь.

На пороге родного дома –
Взрывы «Градов» и женский плач.
Под раскаты земного грома
«Ще не вмерла...» сыграй, скрипач!

Сердце Родины под прицелом...
Изувечен цветущий сад.
Тонет в хаосе оголтелом
Крик с небес: «Не стреляй, солдат!»

Віктор Бойко
Не приходить міся

Не приходить міся,
Хоч невже він не зна:
Доки буде росія,
Доти буде війна!..
Азіатська голода –
Бомби замість голів, –
Упирями з болота
Всяк ще не околів...
Та, здихаючи, мусить
Пекло бачити й сам –
Особисто ж спокусу
Обіцяв небесам:
Переходячи межі
І людські, й нелюдські,
Муки, смерті, пожежі,
Гідні Дантових кіл.
Перетерпіти мушу
І дожити до дня,
Коли грітиме душу
Невмируща рідня.
Радість матиму вищу,
Хоч не зблизька, здаля,
І москви попелищу,
І руїнам кремля.

17.03.2022.

Ольга Підлісна*О, як вона кричала*

О, як вона кричала, Боже мій!
У тихій черзі по гуманітарку –
Горлала, наче різали, мов ярку,
«Ні, не вмирай, синочку мій, ні, не смій
вмирати, не лишай мене саму!»...
Та був глухим мобільник – той, що звістку
приніс страшну... хтось десь, неначе ризку,
життя закреслив...
П'ять хвилин тому
Вона ще гомоніла про плітки,
про те, що воду не включили досі...
І сто людей у черзі, попри досвід
І зваженість, не друзі, не близькі, –
Ридали з нею разом, бо за нас –
надія, син – загинув, пав у битві –
за рідне місто...
Й матері молитви
Не захистили, й оберіг не спас...
Вона волала – пташка, збита в літ.
І біль та сльози в люті переливала...
На смерті сина в ній зійшовся світ.
Скорботі тій і всесвіту замало...
Стоїть у вухах той нестримний плач,
Той біль, який ніколи не ущухне.
Вже не лякає, як і поряд бухне, –
той зойк гучніше і страшніше, бач.

Наталья Комолова*У дикой войны есть имя*

У дикой войны есть имя и даже отчество.
Война – не она, скорее гермафродит.
А нам тишины и запаха дома хочется.
Внутри глубина. И там, изнутри, болит.

Несущие смерть, вас прокляли при рождении!
Вас проштамповали меткой, как на домах.
Есть люди – стальная твердь. А предубеждения
О цирках и клоунах вдруг превратились в прах.

Теперь проштампованным время пришло оплачивать.
У мира нет шансов откладывать на потом.
А наш неумытый вид становится самым значимым.
А голос из робкого писка развился в гром.

Любимые... Дорогие... Непобедимые...
Собой закрывают мир от больной войны.
Вампиры перестают быть в театре примами.
И корчатся в солнце нашей большой Весны.

27.02.2022.

Ліна Костенко*Пророчий вірш*

І жах, і кров, і смерть, і відчай,
І клекіт хижої орди,
Маленький сірий чоловічок
Накоїв чорної біди.
Це звір огидної породи,
Лох-Несс холодної Неви.
Куди ж ви дивитесь, народи?!
Сьогодні ми, а завтра – ви.

2015.

Олена Черненко

Двадцятий ранок

Двадцятий ранок чорних днів країни,
Двадцятє сонце кров'ю й болем вмите.
Бо мріє хтось зробити з нас руїни.
Розп'яти, розірвати, розчинити.

Двадцятий ранок гради сиплять в душі.
Ракети у дітей зривають крила.
Сльозу ховати важко, та я мушу
Тримати стрій, бо в тім велика сила.

Ні перед чим не зупинились звірі.
Горять церкви, пологові та школи.
А ми завжди хотіли жити в мирі.
І на чуже зі зброєю – ніколи...

Ми вже навчилися спати дві години
В метро, в підвалах на сирій підлозі.
Та не спаплюжили звання Людини,
Не розгубили гідність по дорозі...

А нам ще йти... Вертати, що належить.
Ще тільки двадцять діб сурмлять тривоги...
І ми дійдемо – вільні й незалежні.
Разом пліч-о-пліч – всі до перемоги!

Двадцятє сонце кров'ю й болем вмите...

15.03.2022.

Ірина Ліннік*Важкі часи для нас настали*

Важкі часи для нас настали.
Але не вперше – встоїмо!
Свій шлях давно вже ми обрали –
В образі Неньку не дамо!

І не кажіть, що ви нам браття:
ракета в спину замість слів.
Ви нам – війну, жахи, прокляття.
А ми вам – наш чарівний спів.

И, чтобы было вам понятней,
Мы не просили нас спасать.
У нас всё классно БЫЛО, «братья»!
Пока в нас не пришли стрелять.

И с первым танком, с первой пулей
Вы показали – ХУ из ХУ.
Мы Вам прозрачно намекнули:
ИдиТЕ-ка обратно к пу.

Бо ще не вмерла Україна!
Її жити довго. А не вам.
«Братам» і «сестрам» – вам, хто в спину
«з любов'ю» нам всадив кинджал!

26.02.2022.

Макс Барських*Місто в огні*

Місто в огні.
Серце болить.
Втомлює бій.
І ворог не спить.
Кулі летять, поки падає сніг.
І ворог лежить, мовчить.
Ночі без сну, нам не холодно,
Чекає сім'я на околицях.
Разом ми всі переможемо,
Це наша рідна земля!
Хай буде весна
Там, де ми стоїмо до кінця,
І нас не зламає війна.
Наша віра єднає серця,
Україна навіки жива!
Україна – це наша земля!
Україна єднає серця!

Татьяна Вольтская*Фашисты стреляют по Харькову*

Фашисты стреляют по Харькову,
Фашисты стреляют по Киеву.
Высотки чернеют огарками.
Фашисты, скажите, какие вы?

Наверно, солдаты Вермахта,
Поднявшиеся из праха,
Из Харькова сделав Гернику,
Расстреливают Волноваху.

Наверно, вот-вот услышу я,
Как в фильме, застрявшем с детства
В мозгу, – под родными крышами
Тяжёлый язык немецкий –

Короткую, ненавистную
Пощёчину – речь чужую.
Но слово летит над выстрелами
Родное – с ума схожу я?

Но слово горит – пожарами,
И я его понимаю.
Уж лучше бы эта армия
Была вообще немая.

Я думала бы – за «тиграми»
Фон Клейста или Манштейна
Потянется лента с тиграми,
А танки растают – тенью.

Но нет, не фашисты – русские
По тем же дорогам мчатся,
И это не реконструкция,
А дьяволово причастие.

И плющит безумный молот
Цветущие города.
Ни внуки нас не отмолят,
Ни правнуки. Никогда.

19.03.2022.

Володимир Пурик*Ми мирний народ*

Ми мирний народ. Наші щедрість та милість
До всіх проявлялися з повною щирістю.
Ми довго терпіли, як гризли на Сході,
Чому ж ти мовчав, о мій бідний народе?

А зараз війна нас зробила єдиними
І ми, як стіна, захищаєм родини.
Ми йдемо під землю, стискаємо зброю.
Та в поглядах бачиш ти: Брат, я з тобою.

Ми не осягнули, що втратили весну,
Бо нас катували з землі і небес.
Як холод в'їдався в закриті підвали –
Ми все ворогам сто разів нагадаєм.

І будем їх бити, аж поки ми зможем,
І будем їх нищити, поки переможем,
І наше презирство – годоване люттю
За знищену Бучу, за біль Маріуполя,

За спалені хати, за смерть на дорогах,
За ночі без сну під сирени й тривоги,
За кожну дитину, за кожну сльозину.
За кожного сина помститься Україна.

Ми вигризем в звіра свою перемогу,
Відновим свободи широку дорогу,
Щоб жили щасливими діти навколо,
Але ворогів не пробачим ніколи.

Александр Ильчаков*Не ной*

Эй, поэты! Что уняли!?
Звуки арты уши заложили?
Или вам понуть приятно?
Мне желанье это – непонятно.

Тут же стих придумал я,
Среди арты слышу
Песню соловья,
И капель я тоже слышу!
Даже слышу суку мышу.
Вот к чему, кто не понял,
Я всё это написал...

18.03.2022.

Аля Кіяшко

Ми переможемо!

«Ось тобі, жінко, мова – стріляй із неї».

Катерина Калитко

Кожного дня
Впевнено проголошую:
Ми переможемо!

Телефоную рідним,
Пишу вірші,
Говорю до сонця.

Я знаю секрет, і то є велика зброя:
У що віримо – те працює.
Як я кажу – так і буде.

Моя робота – давати надію,
А далі вона проросте
в людських серцях у дійсність.

Оксана Комякова*Моя злість стала холодною*

Моя злість стала холодною
І до «ватяних», і до «овочів».
Помираю з кожним на фронті я,
Народжуюсь із дітьми у сховищах.
Й розсипаюся, наче «Слово»,
На клятого ворога цеглою злою.
І болять, і пручаються мої крила,
Бо у нашої, нашої «Мрії» згоріли.
Не знаю, скільки ще випаде лиха нам,
Чи всі заміновані наші дороги,
Та знаю – нам треба далі їхати,
Уперто рухатись до ПЕРЕМОГИ.

Олена Корнєєва*Від сліз сухими стали наші очі*

Від сліз сухими стали наші очі.
Та з нами – віра, правда і земля!
Хай звук сирен луна щодня й щоночі –
Тараса голос гучно промовля.

Ми збережемо сонця животоки,
Ми – Ярослава Мудрого сини,
Доньки твої, свята княгинє Ольго,
Боронять мир, тримаючи тили!

Настане день і зацвіте калина,
Повернуться герої із війни.
Відновиться, засяє Україна,
Загоїть рани всіх дітей своїх.

Не зможе жодна нечисть зруйнувати
Все те, що нам земля дала!
Тримай нас міцно, Україно-мати.
Бо ти у нас, немов життя – одна!

15.03.2022.

о 5:45

Олеся Остапенко*Сонце*

Я ніби вантажівка – нуль поворотів і стопів.
Мить до будильнику – пам'ять калейдоскопом:

Згадую запах кульбаб і трави навесні,
І хитруваті очі мого собаки,
Літні дощі біля моря – раптові й рясні,
Джинси улюблені, схожі вже більше на лахи...

Гойдалку, що, як здавалось, весь світ **закружить**,
День випускного і перший раптовий цілунок...
Значить, є ЧИМ і заради чого далі жить,
Щастя майбутнього досі відкритий рахунок.

Перед світанком завжди найсильніша п'ятьма,
Сонце ж проб'ється – миттєво або крадькома.

Анна Котенёва*Хотят ли русские войны?*

Хотят ли русские войны?
Пусть вам скажут пацаны,
Кто под Васильевкой стоит,
Кто под Сумами вечно спит,
Кто под Пологами в боях
Не помнил слова БОЛЬ и СТРАХ.
Спросите просто у ВЕСНЫ:
Хотят ли русские войны?
Хотят ли русские войны,
Спросите вы у сатаны,
Который в бункере сидит
И вволю ест, и вдоволь спит,
Вкушая страстно кровь детей,
Кровь украинских матерей.
Спросите вы у сатаны:
Хотят ли русские войны?
Скажите, «братский» наш народ,
Зачем по Харькову он бьёт?
Зачем Чернигов он бомбит,
И Киев наш за что горит?
В чём Мариуполь виноват?
Ну, не молчи, ответь нам, «брат»:
Зачем вам боль моей страны?
Хотят ли русские войны...
Хотят ли русские войны?
Россия, где ж твои сыны?
Тела их во поле лежат.
Ты заведи детей назад.

Ты раздели скорбь матерей,
Верни хоть мёртвых сыновей.
Они уж больше не нужны?
Хотят ли русские войны?..
Хотят ли русские войны?
Молчите, наложив в штаны,
Позоря честь своих отцов –
Советской армии бойцов,
И дедов, кто фашизм прогнал,
Кто Киев спас – врагу не сдал!
Их души ужаса полны!
Хотят ли русские войны...
Встал Мелитополь и Херсон,
Забыв про голод и про сон,
Бердянск, Каховка и Чонгар,
И атомный Энергодар,
Ирпень, Житомир и Токмак,
Над ними сине-жёлтый стяг,
Их не страшит сирены вой!
Идите русские... домой.

Анна Щербак

Сгори, россия, сгинь в огне!

Сгори, россия, сгинь в огне!
И твой народ сгорит с тобой.
Во чреве ада и в войне –
Твой хрип и кровь (твой хрип и кровь).

Сгори, россия, сгинь в огне!
Твоим охрипшим матерям:
Не встать им, плачущим, с колен,
Пока ты будешь в них стрелять.

Сгори, россия, сгинь в огне!
Пусть будут прокляты века,
Когда среди болот и рек
Ты свое имя обрела.

Сгори, россия, сгинь в огне!
И да пробьет твой смертный час –
Где стар и мал, кто слеп и нем,
Падет с тобой, сквозь бездны глаз,

Сквозь лики дней, весну и свет.
Твой путь – растаять в едкий дым,
Чтоб дождь и ветер твой скелет
Вернули в лоно рек и зим.

16.03.2022.

Максим Коровниченко

Я хочу, чтоб вы, суки, знали

Я хочу, чтоб вы, суки, знали,
Плетущие всласть интриги:
Мой ребенок сидит в подвале
И читает там тихо книги,
В одеяла укутав ножки,
Чтоб от холода не простудиться,
Она греет собою кошку –
Кошка тоже ракет боится.

Я вас, суки, навек ненавижу,
Вы не знаете слова Честь.
А у дочери много книжек,
И ей хочется их прочесть.
Книга – место свобод и безвизов,
Книга с шеи снимает ярмо.
Ваш удел и предел – телевизор:
Из него вы жрёте дерьмо.

Вы для всех нынче горстка швали.
Бесконечность застыла в миге:
Мой ребенок сидит в подвале
И читает там тихо книги.

18.03.2022.

Артем Сенчило*Пророцтво*

І прийде час – по всій Землі розквітнуть маки,
І заспівають кобзарі пісні про Харків,
І на відновленій ріллі життя воскресне,
І всі чужинські кораблі зламають весла.
Тоді відновиться Закон – і, попри втому
Святий Небесний легіон піде додому,
І стане плугом автомат, а небо – синім,
І в ґрунт останній окупант впаде з насінням,
І прямо з раю навпростець повз степ і кручі,
Крізь море соняхів Творець прийде до Бучі.
І вийде мати за село назустріч сину,
І будуть правда, і любов, і Україна.

Тетяна Логвіновська
Коли закінчиться війна

Коли закінчиться війна,
ми будемо жити і кохати
так, як ніколи... Будемо знати
всю цінність дружби, тиші, сна...

Ми духом станемо сильніші,
душі глибини віднайдем
і будемо милуватись днем,
і навчимося слухати тишу...

Коли закінчиться війна,
ми одягнемо вишиванки.
І залунає пісня зранку.
І буде щирою вона.

І синє небо підспіває,
І зорі у танок підуть.
Про наш в майбутньому маршрут
вони уже, ймовірно, знають.

А він до волі, кращих мрій.
А він до розквіту й достатку.
Він до дитини, що із татком
малює на асфальті мир.

Він до матері, що співає
про ниви, луки і поля
і між квітучого гілля
свою малечу колихає.

Війна закінчиться вже скоро!
Бо ти ж, Вкраїно, не одна.
І наша віра, і Весна,
І Божа Воля – все з тобою!
17.03.22.

Олена Черненко

*А с кем ты воюешь,
российский солдат?*

А с кем ты воюешь, российский солдат,
пришедший с оружием «в гости»?
Тебе здесь не рады! Не ждут, не хотят
посланников ада и злости!

Ах, ты нас спасаешь? Кого? От кого?
В крови утопает двуглавый.
Ты слеп и ведом. И не знаешь всего
того, что задумал ваш дьявол.

Ты рушишь заводы, дома и мосты.
И ждёшь, когда нация сдастся.
Но волю, о глупый, не ведаешь ты,
разрушить тебе не удастся!!!

Здесь видевший войны достойный народ,
который тебя не страшится!!!
Здесь каждый – отечеству верный оплот!
С оружием к нам – не годится.

Тебе не простятся ни слёзы детей,
ни бомбы – о мире молящим.
И в наших сердцах не любовь с этих дней,
лишь ненависть – к зло приносящим.

Ты думал, что воля способна истлеть
у сильного духом народа?
Здесь мы на своей – понимаешь? – земле
воюем за нашу свободу!

И, если ты топчешь святое, солдат,
пугающий гранатомётом,
тогда отправляйся убитым назад –
сражённым, холодным, двухсотым!

Я лишь соболезнаю тем матерям,
которые вас потеряли.
Но нашу свободу я вам не отдам!
Мы кровью её добывали!!!

08.03.2022.

Сергей Плышевский*Готов залезть на пьедестал*

Готов залезть на пьедестал
Карикатурой полководца –
Он всё так славно рассчитал,
Но Украина не сдаётся!

Скакнёт назад, вперёд скакнёт,
Законопатится в болотце,
Перезарядит пулемёт,
А Украина не сдаётся!

Пропагандистская бурда
Кипит в диктаторском колодце,
Шрапнель летит по городам,
А Украина не сдаётся!

Уж вянет лавр в его мозгу
И дрожь пронзает святотатца,
А Украина – ни гу-гу.
Возьмёт, и всё-таки – не сдастся!

Олександр Ірванець*Листівка з Києва*

Маску зірвала Москва, і тепер
Битимуть ворога, доки не виб'ють
Кий із Хоривом, Щек-волонтер,
І парамедик, сестра їхня Либідь!
Орки від страху ревуть і кричать!
(Хай на прощання подзвонять родині...)
Он замінивши хреста на меча,
З гірки спускається князь Володимир!
Вже ж облягало козацтво Москву,
Тож не пропустим нового моменту!
Гетьман Богдан струсонув булаву
І спрямував коня з постаменту!
Рать монументів за нас піднялась!
Гучно і грізно, а не безшелесно:
Від Універу крокує Тарас,
Зверху з бульвару спускається Леся.
Нишкни, Москво, і дарма не молись!
Правда за нами й льоди наші скресли!
Ми вас водою хрестили колись.
Ми вас вогнем остаточно похрестим!

Юлія Богута

Що ви здатні зробити?

Що ви здатні зробити країні, де цигани у вас вкрали танка?
Де слабкі жіночки з балкона можуть дрона розбити банкою?

Де безхатки зібрали склотару, щоб зробити бандерівське смузі?
Де під хмарами привид літає та четвертий день мчиться у русі.

Де проста гопота із міста, голоруч БТР-а віджала,
А на тракторі дід БМП вкрав, щоб ворожа душа горювала.

Де ви мови не знаєте так, що з вас у світі вже сміються!
Наші люди без зброї страшні. «Паляницею» в мозок ваш б'ються!

Що ви здатні зробити країні, де на ваші ворожі мітки,
Наші хлопці реально срали, а бабульки ще краще розвідки –

Понаходили ваші знаки, ще й контакти закладчиків здали!
Де при смерті кричали у вічі та корабель ваш нах*й слали.

Де прості волонтери-мамусі віднайшли і віддали дитині
Дуже рідкісну суміш, котрої не було по усій Україні!

Де на ваші ворожі війська розпочали аж ціле сафарі,
І всім Гадячем вашу колону по лісам та полям шукали.

Що ви здатні зробити країні, де бабусі вас звать до столу
І годують пургеном, нещасних, щоби ви всі забули про зброю,

Та подумали про важливіше – посиділи на унітазі,
А не лізли до наших людей з пропагандою та заразою.

Що ви здатні зробити країні, що не раз підіймалась з колін?
Що втомилась від вашого «Миру» і сміється навіть з руїн.

ЗМІСТ / Про авторів

- Ольга Тарасова. *Перекинутий всесвіт ... 5*
м. Лозова (Харківська обл.), член ХОО ВТС «Конгрес літераторів України»
- Марія Зубрій. *Тримаймося! (6), Нас не зламати, не перемогти! ... 53*
м. Вінниця
- Олег Перегон. *Харьков ... 7*
г. Харьков, журналіст
- Мила Машнова. *Убегаю, сбегаю, как крыса, бегу ... 10*
г. Харьков, культуртрегер
- Валерія Серова. *Збираю валізку ... 11*
м. Київ
- В'ячеслав Романовський. *Ізюме мій ... 12*
м. Харків, член НСПУ
- Андрей Грязов. *Гостомель – Киев ... 13*
г. Киев
- Руслан Мисник. *Темний вечір ліг на плечі ... 15*
м. Коростень
- Галина Пашкова. *Февральський сніг с проплешинами рижими ... 16*
г. Харьков
- Васи́лій Воргу́ль. *Сніг во время войны ... 17*
г. Харьков, член НСПУ
- Алина Рейнгард. *Розумієте, я не хочу війни ... 18*
м. Київ, письменниця
- Аріна Rainkiller. *Я тобі сьогодні пишу листа ... 20*
м. Маріуполь
- Юлія Бережко-Камінська. *Він, повернувшись (21),
Агонія людського безумства ... 31*
м. Буча, член НСПУ
- Світлана Кононенко. *Я тримаю тебе ... 22*
м. Харків

Марія Чушева. *Люди ждали весны...* 23

Філадельфія, США. Спеціаліст ІТ, репетитор і мама 12-літнього сина.

Окунева Тат'яна. *Езжай в Европу или в Палестину* (24),

Не бойсь, моё солнце! ... 37

г. Запороз'є, врач

Ігорь Маркес. *Куда мне ехать* ... 25

г. Полтава

Сергій Шелковий. *Не гукайте мене за кордон* ... 26

м. Харків, член НСПУ

Дмитрий Усенко. *Мне некуда бежать* ... 27

г. Харків

Богдан Томенчук. *Я зостануся тут* (28), *Простіть мені, невинні жертви* (32), *Я не знаю, коли* ... 36

м. Львів, ЛНУ ім. І. Франка

Тина Герцова. *Всегда мне бабушка твердила* (29),

Мамо, ховаймося, швидше, біжімо! ... 38

г. Харків

Гліб Сітько. *Молитва до вищих сил* (30), *На фронті зараз тисячі героїв* ... 48

м. Київ, ветеран 2-х майданів, член НСПУ (2014)

Nastka Fedchenko. *Я – Охтирка* ... 33

м. Київ, редакторка в UA: Перший

Олька Громова. *Моноліт* ... 39

м. Харків, бізнес-аналітик

Альона Смирнова. *І прийде час, і буде день новий* ... 41

м. Харків

Елена Лазарева. *16-й день войны* (42), *26-й день войны* ... 43

г. Харків, «народное творчество» из харьковского метро

Валерія Соколова. *Ні війни!* ... 44

м. Київ, юрист

Оля Захарчук. *Я з України* ... 45

м. Київ, Тернопільська академія народного господарства.
Київський філіал.

Настя Рябенко. *Цей день такий безконечний...* 46
Студентка 2 курсу

Алёна Новикова. *Мама, не плачь, мы живы ...* 47

Максим Коровниченко. *Мариуполь (49), Я хочу, чтоб вы, суки, знали ...* 99

Ольга Драчова. *Без підготовки ...* 50
м. Київ

Жанна Безценная. *Пусть царствует любовь ...* 51
г. Харьков

Ксенія Петрова. *Моя Україна ...* 52
м. Одесса

Михаил Сипер. *Проводи-ка меня, мама, на войну (54), Гунни ...* 55
Кибуц Кфар Масарик, Израиль

Костянтин Майборода. *Без образ ...* 56

Семен Губницький. *Посибл! Посібл! ...* 57
Коренной харьковчанин, нынче «гостящий» в Аахене

Оксана Стогний. *Гетто ...* 60

Людмила Некрасовская. *Профессор Преображенский ...* 62
г. Днепр, член НСПУ

Ліна Костенко. *І що воно таке? (63), Пророчий вірш ...* 84
м. Київ, член НСПУ

Андрей Подгорный. *Обжигает мне глотку очень крепкая водка (64),
Ми чекали весну ...* 70
Полтавская область

Игорь Никитин. *Я потом буду добрым ...* 65
г. Полтава

Антон Дербілов. *Задвину останній за Україну! ...* 66
м. Харків

Олексій Тюльпа. *За хищного карлика (67), Мне снятся жуткие кошмары ...* 77
м. Харків, поэт, дизайнер, художник

Михайло Лецкін. *У військовий однострій вдяглася Україна...* 68
м. Житомир, лауреат Всеукраїнської премії імені Івана Огієнка

Эмир Эдем. *Рабами дьяволу служу ...* 69
бывший военный, поэт-любитель, г. Харьков

Анонимный автор. *расия ...* 71

Людмила Лашкул. *Мне стыдно за вас, белорусы...* 72
г. Житомир, пенсiонерка

Наталия Неверова. *Ну что, мой «русский брат»!* ... 74

Валерий Сорокин. *Ты уже убит ...* 76
г. Кропивницкий, 63 года, пенсионер

Александр Приймак. *Выступление адвоката перед казнью путина ...* 78
г. Харьков, лауреат премии им. А. С. Масельского

Николь Нешер. *Не стреляй, солдат!* ... 80
г. Кирьят-Бялик, Израиль

Віктор Бойко. *Не приходить міся ...* 81
м. Харків, член НСПУ

Ольга Підлісна. *О, як вона кричала ...* 82
м. Харків, викладач

Наталья Комолова. *У дикой войны есть имя ...* 83
г. Харьков

Олена Черненко. *Двадцятий ранок ...* 85
м. Київ

Ирина Линник. *Важкі часи для нас настали ...* 86
м. Дніпро, педагог

Макс Барских. *Місто в огні ...* 87
м. Київ

Татьяна Вольтская. *Фашисты стреляют по Харьковову ...* 88
г. Харьков

Володимир Пурик. *Ми мирний народ ...* 90
с. Софіївська Борщагівка (Київська область), патентний повірений України

Александр Ильчаков. *Не ной ...* 91
Стихотворение с передовой

Аля Кіяшко. *Ми переможемо!* ... 92
харків'янка, мешкає в Болгарії, студентка коледжу в м. Харбор (США)

Оксана Комякова. *Моя злість стала холодною ...* 93
Студентка 2 курсу. У 2014 евакуювалася із Луганської області

Олена Корнеєва. *Від сліз сухими стали наші очі ...* 94
м. Львів, членкиня Асоціації діячів естрадного мистецтва України

Олеся Остапенко. *Сонце ...* 95
м. Харків

Анна Егоровна Котенёва. *Хотят ли русские войны? ...* 96
82 года. Написано в одном из подвалов Харькова...

Анна Щербак. *Сгори, россия, сгинь в огне!* ... 98
г. Харьков, ведущий инженер ИСМА НАНУ

Артем Сенчило. *Пророцтво ...* 100
м. Київ, режисер UA TV

Тетяна Логвіновська. *Коли закінчиться війна ...* 101
м. Київ, педагог

Олена Черненко. *А с кем ты воюешь, российский солдат? ...* 102
г. Харьков

Сергей Плышевский. *Готов залезть на пьедестал ...* 104
Оттава, Канада. Золотая медаль Франца Кафки.

Олександр Ірванець. *Листівка з Києва ...* 105
м. Київ

Юлія Богута. *Що ви здатні зробити? ...* 106
м. Вінниця, ВДПУ ім. Коцюбинського

Літературно-художній журнал

СЛОВ'ЯНИН

№43

Гол. редактор Леонід Мачулін

Відділ поезії Рима Катаєва
 Міла Машнова
 Ганна Положій

Худ. редактор Віталій Вербицький
Макетування Олексій Забродін

Підписано до друку 30.03.2022. Ум.-вид. арк. 24,70.
Тир. 250 экз.

Адреса для листування: e-mail: editor2016@ukr.net
Архів журналу на сайті: <http://knigoizdat.org.ua/>

Видавець: Мачулін Л.І.
61057, м. Харків-57, вул. Римарська, б.17, оф.14.
Свід. про реєстрацію: сер. ХК №125 від 24.11.2004 р.
ISSN 2221-9331